

Adventní duchovní obnova k „pastorační konverzi“ (pokračování 1)

Římskokatolická farnost Tuchoměřice

1. adventní neděle (1.12.2019): znovu se vydat na cestu (Iz 2,1-5; Ž 122 ; Řím 13,11-14; Mt 24,37-44)

Dnes začíná adventní doba... a nový liturgický rok. A to je dobrá příležitost pro nový začátek v duchovním životě a v životě farnosti. Proto jsme se rozhodli směřovat kázání k duchovní obnově. Ve farnosti to není poprvé. Například před třemi roky (kdy jsme četli stejné texty jako letos) jsme měli „adventní duchovní obnovu k pastorační konverzi“. Texty kázání z roku 2016 jsou pořád k dispozici na webových stránkách farnosti a znovu na papíře vzaду v kostele. Můžeme si je opět přečíst, abychom se znovu dali do pohybu. Zdůrazním jenom několik bodů.

Advent je doba očekávání, ale ne pasivní očekávání, naopak! V dnešních textech je hodně sloves, která nás vybízejí (nebo rozkazují), že se máme dát do pohybu: „vystupme, choďme, odložme, oblečme se, bděte, buďte připravení...“. Máme se vydat na cestu. Prorok Izajáš nám říká, že je to cesta „v Hospodinově světle“ a „na Hospodinovu horu“.

Cesta v Hospodinově světle: Je to cesta obrácení: „odložme tedy skutky temnoty a oblečme se do výzbroje světla“ nám říká svatý Pavel.

Cesta na Hospodinovu horu: cíl je setkat se s Bohem. „Buďte připravení, neboť Syn člověka přijde“, říká Ježíš v Evangelii.

Obrácení a setkání s Bohem: to jsou dvě etapy cesty ke svatosti („oblečte se v Pána Ježíše“). Už jsme mluvili o cestě ke svatosti při četbě apoštolské exhortace „Gaudete et Exsultate“ Ioni. Připomínáme těchto 5 kroků ke svatosti, ke kterým jsme všichni pozvaní: chtít více a vydat se na cestu, odstranit překážky, odpovědět na Boží povolání, posílit duchovní život a odevzdat svůj život Ježíšovi (texty kázání na toto téma jsou na webových stránkách farnosti).

Tuto cestu obrácení, tuto cestu ke svatosti, máme nejdříve projít každý sám, ale jsme také povoláni, abychom to prožili ve společenství, aby celé naše

společenství, celá naše farnost prožila obrácení. Pokud se každý z nás stane „učedníkem misionářem“ (podle slov papeže Františka v apoštolské exhortaci *Radost Evangelia*), naše farnost bude „misijní farnost“. Čtème to, co píše papež František v exhortaci *Radost Evangelia*:

„Církev, jež „vychází“, je společenstvím učedníků misionářů, kteří se chápou iniciativy, zapojují se, provázejí, přinášejí plody a slaví. Evangelizující společenství zakouší, že Pán udělal první krok, předešel je v lásce (srov. 1 Jan 4,10), a proto se dokáže bez obav chopit iniciativy, vycházet vsříc, vyhledat vzdálené, vycházet na křižovatky cest a zvát vyloučené. Prožívá neuhastitelnou touhu nabízet milosrdenství, které je plodem vlastní zkušenosti nekonečného Otcova milosrdenství a jeho moci. Dodejme si odvahu k větší iniciativě! Důsledkem toho bude, že se církev bude umět „zapojit“.“ (*Radost Evangelia* č. 24)

„Farnost není zastaralá struktura. Právě proto, že má velkou pružnost, může nabývat velmi rozmanitých forem, které vyžadují otevřenost a misijní tvořivost pastýře i společenství. Není zajisté jedinou evangelizující institucí, nicméně bude-li schopna neustálé reformy a přizpůsobování, bude i nadále „církví, která žije uprostřed příbytků svých synů a dcer“. Předpokladem je, aby byla skutečně v kontaktu s rodinami a životem lidu a nestala se těžkopádnou strukturou oddělenou od lidí, nebo skupinou vyvolených, kteří se starají sami o sebe. Farnost představuje přítomnost církve na daném území, je prostředím, kde se naslouchá slovu a kde roste křesťanský život, dialog, hlásání, velkodušná láska, adorace a bohoslužba. Farnost prostřednictvím všech svých aktivit povzbuzuje a formuje své členy, aby byli aktéry evangelizace. Z menších komunit vytváří širší společenství, svatyni, kam žizníci přicházejí pít, aby mohli dál putovat, a centrum neustálého misijního poslání. Musíme však uznat, že výzva k revizi a obnově farnosti dosud nepřinesla dostatečné plody, aby farnosti byly ještě blíže lidem, staly se prostředím živého společenství a účasti a zcela se zaměřily na misijní poslání.“ (č. 28)

Je to výzva pro každého z nás a pro naši farnost. Jsme připravení „vycházet“?

P. Alain Cleysac CCN, administrátor farnosti

Otázky k zamyšlení

- Mám chuť se „vydat na cestu“ s Ježíšem?
- Citím se jako „učedník misionář“?
- Co znamená pro naši farnost být „církev vycházející“ nebo „misijní farnost“? Co bychom měli změnit?

Adventní duchovní obnova k „pastorační konverzi“ (pokračování – 2)

Římskokatolická farnost Tuchoměřice

2. adventní neděle (8.12.2019): „účelem obnovy musí být misie“ (Iz 11,1-10; Ž 72; Řím 15,4-9; Mt 3,1-12)

Texty této druhé adventní neděle hodně mluví o Duchu Svatém. Když jsem komentoval stejné texty před třemi roky, řekl jsem, že Duch Svatý je hlavním činitelem všech duchovních obnov nebo probuzení v církvi, a že přijmout „křest Duchem Svatým“, o kterém mluví Jan Křtitel, je základní krok na cestě k pastorační konverzi pro každého z nás. Také jsem svědčil o tom, co v mém životě změnil tento krok, který jsem prožil, když mi bylo 20 let. Text tohoto kázání najdete na webových stránkách farnosti nebo na papíře vzadu v kostele.

Před třemi roky jsem skončil citátem od svatého Jana Pavla II.: „účelem každé obnovy v církvi musí být misie, aby sama neupadla do pasti jakési církevní sebe zahleděnosti“. A přidal jsem, že místo slova „misie“ můžeme říct „péče o druhé“ nebo „vyjít do periferií“. Chtěl bych to zdůraznit i letos.

Jan Křtitel nás vyzývá, abychom „připravili cestu Pánu“ a „vyrovnali mu stezky“. Pán přijde, přichází do našeho světa a my jako křesťané mu máme připravit cestu. Není to snadný úkol. Cesty našeho světa jsou dost křivé (jako často cesty našeho srdce) a máme pokušení to vzdát, dříve než začneme. Máme co dělat, abychom se připravili sami na setkání s Pánem, jak se můžeme ještě starat o cestu ostatních? Ale to je velký omyl: starat se o ostatní, vyjít do periferií, není úkol navíc, je to jeden ze základních kroků, abychom se stali opravdovými učedníky Ježíše. Učedník je „učedník-misionář“ nebo není opravdový učedník. Vitaminy D jako Darování se, služba a E jako Evangelizace patří k nezbytnému vybavení každého křesťana, i když to často zanedbáváme. Vystačíme si s vitamínem A (jako Adorace, modlitba), případně přidáme i vitamin B (jako Bratrský život, společenství) – oba můžeme prožít každou neděli na mši sv. Vitamin C (jako formaCe, duchovní růst) už je problematictější, i když teoreticky ho dostáváme každou neděli skrze slovo Boží a kázání (pokud ho nejenom vyslechneme, ale i poslechneme a snažíme se ho uvést do praxe). Ale křesťan, který neprožije všech těchto pět

základních prvků, který nedostává všechny tyto vitaminy, nežije naplno, je v něčem postižený. A naše společenství, naše farnost, pokud neprožívá všechny tyto prvky, není zdravá, není skutečně živá, i když tak navenek vypadá.

Dát se do služby a evangelizovat, hlásat radostnou zprávu není jednoduché. Znamená to vyjít ze sebe, opustit svou komfortní zónu a riskovat kroky směrem k ostatním, bez jistoty, že budeme přijatí. Možná se setkáme s odmítnutím, možná to bude těžké pro naši pýchu, která dostane ránu. Ale můžeme si připomenout slova papeže Františka v apoštolské exhortaci *Radost Evangelia* (č. 49): „Vyjděme, vyjděme nabídnout všem život Ježíše Krista. Opakuji to (...): je mi milejší církev otlučená, zraněná a špinavá proto, že vyšla do ulic, než církev, která je nemocná svou uzavřeností a pohodlností, s níž lne ke svým jistotám. (...) Doufám, že víc než strach z pochybení nás bude pudit strach z uzavřenosti do struktur, které nám skýtají falešnou ochranu, do norem, které z nás činí nelítostné soudce, do zvyků, v nichž se cítíme klidně, zatímco venku je množství hladovějících a Ježíš nám bez ustání opakuje: „Vy jim dejte jíst“ (Mk 6,37).“

„Vyjít ze sebe“ nebo „vyjít do periferií“ neznamená jít na náměstí nebo na ulice a křičet „Ježíš vás miluje“. Největší vnitřní překážka vůči evangelizaci jsou falešné představy o tom, co znamená hlásat evangelium. Každý z nás má kolem sebe lidi, kteří nevěří v Boha, nebo hledají cestu k němu. Někteří z nich patří k naší rodině nebo to jsou naši přátelé, naši sousedé nebo naši kolegové. Tato síť vztahů, kterou Bible nazývá „oikos“, je první místo, kde můžeme hlásat evangelium. Před dvěma roky jsem už o tom mluvil v kázání (text je k dispozici na webových stránkách farnosti). Na začátku ani není potřeba použít slova: můžeme se modlit za tyto lidi a hledat způsoby, jak jim sloužit jako znamením konkrétní lásky. Pak přijde čas, kdy bude příležitost svědčit o tom, co pro mě Ježíš udělal, jak to píše sv. Petr: „Buďte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslyšel o naději, kterou máte, vždy ovšem s vlídností a úctou“ (1 P 3,15-16). Další etapa bude pozvat jednu osobu z „oikos“ na setkání, které pořádá farnost, aby se setkala s Kristem a s jeho rodinou, doprovodit ji tam a představit ji svým přátelům z farnosti... A pak už to není na nás! Evangelizace je dílo Boží, ne naše.

P. Alain Cleysac CCN, administrátor farnosti

Otázky k zamyšlení

- Jaký vztah mám s Duchem Svatým? Prožil jsem „křest Duchem Svatým“?
- Které z pěti základních prvků křesťanského života (vitaminů) opravdu prožívám a které je potřeba v mém životě rozvíjet?
- Jsem „připravený dát odpověď každému, kdo by mě vyslyšel o naději, kterou mám“? Jsem ochotný se modlit za svůj „oikos“?

Adventní duchovní obnova k „pastorační konverzi“ (pokračování – 3)

Římskokatolická farnost Tuchoměřice

3. adventní neděle (15.12.2019): „Vzmužte se, nebojte se!“

(Iz 35,1-6a.10; Ž 146; Jak 5,7-10; Mt 11,2-11)

Od začátku adventní doby máme jako první čtení úryvek z knihy proroka Izajáše. A většina sloves je v budoucím času. To jsou prorocká vidění, která ukazovala izraelskému lidu, co Bůh pro něj připravuje, co mu přináší příchod Mesiáše. Některá z těchto prorockých se splnila v době Ježíšově. Jeden příklad máme v dnešním evangeliu, když Ježíš cituje Izajáše 35 (naše první čtení), aby potvrdil Janu Křtiteli, že je opravdu Mesiáš, na kterého čekal: „slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radostná zvěst“.

My křesťané věříme, že Ježíš je Mesiáš (nebo Kristus, je to stejné slovo přeložené do řečtiny), a že přišel, aby nám hlásal radostnou zvěst. Ale věříme také, že „znovu přijde ve slávě“ splnit sliby, které se ještě neuskutečnily, například, že „nezdvihne již meč národ proti národu, válce se již nebudou učit“, jak jsme to slyšeli před čtrnácti dny (Iz 2,4) nebo že „vlk bude přebývat s beránkem“, jak jsme to slyšeli minulý týden (Iz 11,6). Dějiny spásy ještě neskončily, i když Ježíš už zvítězil nad zlem na kříži. Proto potřebujeme ještě proroky a vidění a Ježíš může nazývat Jana Křtitele „prorokem a víc než prorokem“.

Ale úkol proroka se změnil. Už nejde jenom o to ohlásit příchod Mesiáše, ale „připravit mu cestu“. Ale ještě platí, že potřebujeme prorocké dary. Prorok Joel řekl: „Vaši synové i vaše dcery budou prorokovat, vaši starci budou mít sny, vaši jinoši budou mít prorocká vidění (Joel 3,1). A sny a prorocká vidění, o kterých mluví prorok Joel, nemusí být jenom charismata, jak se objevují v charismatické obnově. Každý z nás má sny o tom, jak by měl vypadat jeho život nebo vizi o tom, čeho by měl dosáhnout v profesním nebo osobním životě. Proč bychom to neměli chtít pro církve nebo pro naše společenství, naši farnost?

Papež František sám se často sdílí o svých snech a o své vizi pro církve. Říká, že sní o církvi chudé a pro chudé a že jeho vize je církve jako „polní nemocnice po bitvě“, místo kde každý člověk může dostat soucit,

dostat pomoc, může získat péči a být uzdravený. Sní o „misijním rozhodnutí, které bude schopné všechno proměnit“ (Radost Evangelia, č. 27).

Před rokem a půl každý kněz z arcidiecéze dostal jako dárek na Zelený čtvrtek knihu „Proměna farnosti“ od kanadského kněze Jamese Mallona. Doporučuji její četbu všem farníkům, protože v ní jsem našel velké povzbuzení, abych pokračoval v úsilí o „pastorační konverzi“ ve farnosti. Kniha má podtitul „z udržovacího režimu k misijnímu zápalu“ a popisuje bohatou zkušenost tohoto kněze a mnoha jiných farností ve světě. První kapitola je o tom „mít na zřeteli svou identitu a cíl“. Zdůrazňuje, že základ je vědět kdo jsme a kde stojíme, ale také jaký je náš úkol a náš cíl. Používá obraz, který mě hodně oslovil: „tajemství úspěchu hokejisty je bruslit tam, kam má namířeno puk, a ne tam, kde je teď“. Tajemství úspěchu v pastorační práci není v tom, že se necháme utopit nejrůznějšími žádostmi hrstky farníků, ale v tom, že si ujasníme vizi a cíl pro budoucnost farnosti a že zaměříme naše kroky k tomuto cíli skrze priority, které si dáme.

Je na nás, abychom zjistili, kam má namířeno puk v naší farnosti, vytvořili si vizi pro budoucnost a vybrali si priority, abychom dosáhli tohoto cíle. Tuto práci jsme už začali ve farních radách, ale potřebujeme pomoc všech farníků, abychom to dovedli až do konce a hlavně abychom to uvedli do praxe. Zatím jsme zdůraznili, že naše farnost se shromažďuje hlavně v neděli a že ji tvoří hlavně mladé rodiny s dětmi. Z toho vyplývají dvě priority nebo dvě osy pastorační práce ve farnosti: soustředit se na neděli a na mladé rodiny s dětmi. Proto nabízíme farní dny, farní obnovy nebo farní kávu v neděli a snažíme se dbát na kvalitu aktivit pro děti ve farnosti.

Osobně mám pocit, že tato práce není ještě u konce. Zjistili jsme, kde je puk v naší farnosti a snažíme se ho neztratit z dohledu. Ale nevím, jestli skutečně víme, kam má namířeno, jestli ještě nejsme o jeden takt opožděni. Ale to se dozvíme za pochodu. Základ je, že jsme se dali do pohybu. Tato cesta asi nebude pořád lehká, ale Izajáš nás v prvním čtení povzbuzuje: „Posilněte skleslé ruce, ochablá kolena upevněte! Malomyslným řekněte: „Vzmužte se, nebojte se! Hle Bůh vám přináší odvetu, odplatu božskou! On sám přijde a spasí vás!“

P. Alain Cleysac CCN, administrátor farnosti

Otázky k zamyšlení

- Jaký je můj sen pro církve nebo skromněji pro naši farnost? Jakou vizi mám pro ni?
- Jaké priority vidím pro pastorační práci v naší farnosti?
- Které kroky jsou podle mě potřeba, abychom přešli „z udržovacího režimu k misijnímu zápalu“?
- A co pro to jsem ochotný udělat?

Adventní duchovní obnova k „pastorační konverzi“ (pokračování – 4)

Římskokatolická farnost Tuchoměřice

4. adventní neděle (22. 12. 2019): dílo pro Boha nebo dílo Boží? (Iz 7,10-14; Ž 24; Řím 1,1-7; Mt 1,18-24)

Už je 4. adventní neděle a ve čtvrté a poslední etapě naší adventní duchovní obnovy dostáváme jako vzor svatého Josefa. V pátek jsme měli v liturgii text Zvěstování Panně Marii. Dnešní text by se mohl nazvat „Zvěstování svatému Josefovi“. Jde o stejnou událost, ale z jiného pohledu, z pohledu Josefa. On nebyl přítomný, když se anděl Gabriel zjevil Panně Marii, ale musel si poradit s výsledky této události: Maria je těhotná a on ví, že není těhotná s ním. Židovský zákon řešil tyto případy jednoduše: pokud to Josef prozradí, Maria bude ukamenována. Ale Josef toto nechtěl a hledal lidské a rozumné řešení: rozejít se s ní tajně. Ale právě to bylo jenom „lidské“ řešení. Bylo to sice chvályhodné „dílo pro Boha“, ale vůle Boží byla jiná. Proto Bůh poslal anděla, aby se zjevil Josefovi ve snu a ukázal mu úplně jiné řešení: místo aby konal dílo pro Boha, je povolán, aby spolupracoval na díle Božím... učinil tak a tím se změnila celá dějiny lidstva!

Často dílo pro Boha vypadá takto: nejprve zkoumáme, jaké jsou **naše potřeby**, co v naší farnosti chybí nebo co nefunguje. Říkáme si: „musíme s tím něco udělat!“ A vytvoříme **naš projekt**. Setkáme se a rozdělíme si úkoly. Je to **naše organizace**. A pokud to bude fungovat, uspořádáme slavnostní mši svatou, abychom dali najevo, že to děláme **pro Boží slávu!** Vypadá to logicky, ale to není Boží logika. Neptali jsme se Boha, jestli vidí věci takto. Ale existuje jiná možnost.

Ta druhá možnost, spolupracovat na díle Božím, předpokládá, že jsme ochotní ptát se Boha, co od nás chce, vyslyšet v modlitbě jeho odpověď a říct mu ano, jak to učinil Josef: „udělal, jak mu anděl Páně prikázal“. Příklad Panny Marie je podobný: „jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova“. V Bibli nebo v dějinách církve najdeme další podobné příklady. Abraham také řekl ano a odešel ze své země, aniž věděl, kam má jít. Věděl jenom, že Bůh ho povolal. Bůh sám mu poslal pomoc, kterou potřeboval,

odhalil mu postupně svůj plán a Abraham se stal skutečně „požehnáním pro veškeré čeledi země“ a „otcem věřících“. A to jsou etapy „Božího díla“. Začíná tím, že někdo v modlitbě odpoví „**ano**“ na povolání od Boha, potom Bůh sám pošle další lidi, vytvoří „**své společenství**“, ukáže „**svůj scénář**“ a dokoná „**svou pastoraci**“. To všechno začíná shůry, ze setkání s Bohem v modlitbě. Stačí naše ano a Bůh může konat své dílo, a to bude daleko efektivnější a mnohem méně unavující než „naše projekty“ a „naše organizace“.

Možná ti z vás, kteří si pamatují kázání z minulého týdne, si řeknou, že si protiřečím: minulou neděli jsem řekl, že je potřeba mít vizi, „bruslit tam, kam má namířeno puk“ a dnes říkám, že je potřeba říct „ano“ bez toho, že víme, kam máme jít. Ale to není v protikladu, protože jsem mluvil o vizi v kontextu prorockých darů: tu vizi musíme dostat od Boha v modlitbě jako Josef, Maria, Abraham nebo jiní. Jde o Boží povolání pro naši farnost, není to intelektuální konstrukce. Nechceme jenom konat dílo pro Boha, ale toužíme po tom, abychom spolupracovali na díle Božím.

Toto schéma o díle Božím může i shrnout obsah naší adventní duchovní obnovy. Musíme se nejdříve vydat na cestu (1. kázání), říci svoje „ano“ bez podmínek a nechat se vést Duchem Svatým (2. kázání), který nám ukáže vizi (3. kázání). Pak Bůh nás určitě povede ke „společenství učedníků misionářů“ (2. kázání), které už připravuje a ve kterém se prožívá oněch pět základních prvků křesťanského života neboli vitaminů - modlitba, společenství, duchovní růst, služba a evangelizace – (3. kázání). Potom se objeví síla Božího díla (4. kázání), jeho scénář (ve kterém bude nutné „vyjít“ ze svých představ). A nakonec se budeme moci podílet na „jeho pastoraci“, která se často dosti liší od našich plánů a která bude „misijní“... A naše farnost bude proměněná. To je můj sen. Chcete jít do toho se mnou?

P. Alain Cleysac CCN, administrátor farnosti

Otázky k zamyšlení

- Věřím, že Bůh má svůj plán pro můj život a pro naši farnost?
- Připouštím, že Bůh mi ho může ukázat a může chtít moji spolupráci?
- Jsem ochotný opustit svůj vlastní plán a říct „ano“ Božímu dílu?